

ΣΤΙΓΜΑ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Προεκλογικά - μετεκλογικά, μια υπόσχεση δρόμος

Το σκέφτομαι από μέρες να το κάνω, δεν το έχω κάνει ακόμη, είναι και λίγος ο καιρός από τις εκλογές, αλλά κάποια στιγμή θα το επιχειρήσω. Τι δηλαδή. Να, να παραθέσω όσα λέγονταν προεκλογικά για την περίφημη επαναδιαπραγμάτευση των όρων του Μνημονίου. Διότι μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να είναι τυχερός σε αυτή τη φάση, όντας έξω από την κυβέρνηση να μην καλείται να αποδείξει τι έκανε ή τι προτίθεται να κάνει για την κατάργηση του Μνημονίου, οι υπόλοιποι όμως έχουν θέμα. Υποσχέθηκαν προεκλογικά είτε πλήρη επαναδιαπραγμάτευση των όρων του επαχθούς Μνημονίου είτε αναδιαπραγμάτευση κάποιων επιμέρους όρων που θεωρούνται ως ιδιαίτερα σκληροί και συμβάλλουν σημαντικά στην ύφεση. Τα είπαν, το ξέρω. Άλλος έτσι, άλλος αλλιώς, άλλος με διπλωματικό τρόπο και άλλος ξεκάθαρα υποσχέθηκαν αλλαγές. Και οι τρεις τους - Σαμαράς, Βενιζέλος, Κουβέλης. Πλην όμως, με το που έφθασε η τρόικα, δεν είδα να γίνεται κάτι. Όλη η συζήτηση περιστράφη γύρω από το πώς θα υλοποιήσουμε το Μνημόνιο. Σωστά;

Ο «μπάρμπα Μυτούσης»

Σωστά, και αντίρρηση δεν υπάρχει από κανέναν. Όμως εμείς, αν θυμάμαι καλά - και θυμάμαι, σας βεβαιώνω -, ψηφίσαμε με βάση το δίπτυχο: παραμονή στο ευρώ και αλλαγές στο Μνημόνιο. Αν ήταν να ψηφίζαμε κάτι άλλο, δηλαδή κατάργηση του Μνημονίου και επιστροφή στη δραχμή, θα ψηφίζαμε ΣΥΡΙΖΑ. Όμως ψηφίσαμε το πρώτο. Και δεν βλέπουμε κάτι. Ακούω ότι θα υπάρξει αυτή η επαναδιαπραγμάτευση όρων του Μνημονίου αμέσως μετά το καλοκαίρι. Ναι, αλλά για να υπάρξει αυτή η διαπραγμάτευση, πρέπει πριν απ' όλα να υπάρξει και συνομιλητής απέναντι. Όταν όλοι σου λένε δεν συζητάμε τίποτα, εφαρμόστε αυτά που έχετε συμφωνήσει, τότε τι διαπραγμάτευση να γίνει, με ποιον και πάνω σε ποιο θέμα. Αυτό θα μας το εξηγήσει κανείς; Λέω λοιπόν ότι ωραία είναι όλα αυτά που λέγονταν προεκλογικά, αλλά αν είχαν και αντιστοιχία με την πραγματικότητα θα ήταν ακόμη καλύτερα. Αλλιώς ανήκουν στην κατηγορία «τα παραμύθια του μπαρμπα-Μυτούση»!

Από Σεπτέμβριο το «έλα να δεις»

Επίσης ένα άλλο πράγμα που θέλω να πω, για να μη βρεθεί κανείς κατόπιν και μου χρεώσει ότι δεν το είπα, είναι και το εξής: εδώ που έχουμε φτάσει, αυτή η ιστορία της επαναδιαπραγμάτευσης των όρων του Μνημονίου είναι μονόδρομος. Θα πρόσθετα, δε, αν με «έκαιγε» τόσο πολύ, αλλά σας βεβαιώ ότι δεκάρα δεν δίνω μπροστά στο γενικό εθνικό

Τον έπιασαν με τη γίδα στην πλάτη

Μια απέραντη θλίψη είναι ο Ακνς και απορώ γιατί οι άνθρωποι που τον αγαπούν (ακόμη) δεν φροντίζουν να τον μαζέψουν και να βιώσει την προσωπική του τραγωδία με όσο πιο λιτό τρόπο γίνεται, αφού ο ίδιος πια δεν το καταλαβαίνει. Πιάστηκε με τη γίδα στην πλάτη, που λέμε και στην Ηπειρο, και προσπαθεί τώρα να κρυφτεί πίσω από το δάχτυλό του. Δημιουργεί κλίμα συνευθύνης για μια σειρά από πολιτικά στελέχη, les και δεν ξέρουμε όλοι πως όσες προμήθειες έκανε το υπουργείο Εθνικής Άμυνας (και κάνει) την ευθύνη της πρότασης, όπως και της αξιολόγησης, την είχαν ο υπουργός και οι υπηρεσίες του υπουργείου του. Κρίμα, πολύ κρίμα, που δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες του και συμπεριφέρεται σαν ο κακός μαθητής της τάξης που πιάστηκε να αντιγράφει και καρφώνει τον μπροστινό του επειδή δεν έκρυβε επιμελώς το γραπτό του...

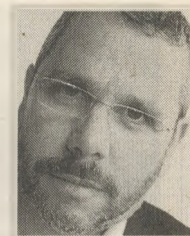
θέμα που είναι η τύχη της χώρας, ότι εκτός από μονόδρομος είναι και όρος επιβίωσης του πολιτικού συστήματος. Διότι μην κοιτάνε τώρα οι τρεις κυβερνητικοί εταίροι που δεν κουνιέται φύλλο - καύσωνας επικρατεί, πολλοί έχουν φύγει για διακοπές κι όσοι μένουν πίσω δεν βλέπουν την ώρα να κάνουν το ίδιο. Το «έλα να δεις» θα γίνει από τον Σεπτέμβριο με την επιστροφή του κόσμου από τις θερινές διακοπές. Αρα, η κυβέρνηση δεν έχει πολύ χρόνο μπροστά της - μόλις ενάμιση μήνα. Ε, πρέπει να δώσει σοβαρά δείγματα γραφής σ' αυτό το διάστημα. Πολύ σοβαρά...

Η πολυτέλεια της ανοχής

Τώρα θα μου πει κάποιος, ρε φίλε πόσα θες να μας τρελάνεις; Σε κόφτει εσένα για την τύχη του Σαμαρά και της - κατά βάση - νεοδημοκρατικής κυβέρνησης; Και παράλληλα θα απορήσει και δικαίως. Μα το είπα και προηγουμένως. Δεκάρα δεν δίνω. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι να αποτραπεί αυτό που σήμερα ορίζεται αναπόφευκτο - η καταστροφή της χώρας. Από εκεί και πέρα, καθένας θα κριθεί από το τι έκανε την κρίσιμη στιγμή, πώς χειρίστηκε τα θέματά του και τι κατάληξη είχαν οι χειρισμοί του. Με την έννοια αυτή, δεν θεωρώ ότι η κυβέρνηση Σαμαρά έχει δικαίωμα στην ανοχή που παραδοσιακά δίνουν οι πολίτες σε μια νέα κυβέρνηση. Το εθνικό πρόβλημα είναι που δεν αφήνει περιθώριο για τέτοιες πολυτέλειες. Γι' αυτό, ό,τι είναι να κάνουν, ας το κάνουν όσο πιο γρήγορα γίνεται. Χθες! Αν θέλουν να επιβιώσουν ως κυβέρνηση, το οποίο εγώ, ο Θεός να με συγχωρέσει, δεν το βλέπω... εύκολο.

Αντιπολίτευση μπαμπούλας

Βασικά δεν το βλέπω καθόλου, όχι εύκολο. Και δεν είναι μόνο το δυσοίωνα διεθνές περιβάλλον, που βγαίνει ο κάθε τυχαίος (Φινλανδός, Γερμανός, Ολλανδός, Αυστριακός) κάθε τόσο και μας πετάει μια βρεγμένη πατσαβούρα στο πρόσωπο γιατί δεν κάναμε αυτό ή εκείνο. Είναι ότι το πρόβλημα της χώρας είναι τεράστιο και αυτοί που καλούνται να το διαχειριστούν είτε δεν μπορούν είτε το κάνουν με λάθος τρόπο. Ακούω πολλούς που λένε ότι «αν δεν τα καταφέρουν αυτοί, θα έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ». Δεν είναι πολύ τιμητικό για το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης να έχει τον χαρακτήρα του μπαμπούλα. Είναι όμως απολύτως ενδεικτικό του τρόπου με τον οποίο ψηφίζουμε οι Έλληνες: δεν ψηφίζουμε ποτέ θετικά. Καταψηφίζουμε. Θα κάνουμε δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση, γιατί σε αυτή τη φάση θέλουμε να τιμωρήσουμε τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τον Κουβέλη. Πολύ ωραία...

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Καρέκλα για τρεις

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ το λένε «cohabitation» - ελληνιστί, συγκατοίκηση. Προκύπτει όταν ο πρόεδρος και ο πρωθυπουργός δεν ανήκουν στο ίδιο κόμμα. Είναι κάτι που συμβαίνει επί των ημερών της Ε' Γαλλικής Δημοκρατίας γιατί ο πρόεδρος και ο πρωθυπουργός εκλέγονται απευθείας από τον λαό σε διαφορετικές κάλπες. Έχει όμως καιρό να συμβεί και, πιο συγκεκριμένα, από την περίοδο 1997-2002, όταν πρόεδρος ήταν ο кара-Δεξιός Ζακ Σιράκ και πρωθυπουργός ο πουριτανό-Σοσιαλιστής Λιονέλ Ζοσπέν. Αυτό έχει να κάνει με τη σύμπτωση του πολιτικού κύκλου. Παλιά ο πρόεδρος εκλεγόταν ανά επταετία και ο πρωθυπουργός ανά πενταετία. Πριν ολοκληρωθεί η θητεία του πρώτου, συνήθως το εκλογικό σώμα είχε τσαντιστεί με το κόμμα του και ψήφιζε πρωθυπουργό κόντρα. Εγινε δύο φορές επί Φρανσουά Μιτεράν.

Η «συγκατοίκηση» παρήγε πάντα γλαφυρότατο πολιτικό και παραπολιτικό ρεπορτάζ. Η μοιρασιά της εξουσίας μεταξύ αρχηγών αντίπαλων κομμάτων δεν ήταν παίξε - γέλασε. Φιλοδοξίες και μίσση ανθούσαν στη σκιά των θεσμών. Όπως και τα παιχνίδια τακτικής. Ο «φλωρεντινός» - λόγω της προσομοίωσης με τον Μακιαβέλι - Μιτεράν ήξερε πώς να φθείρει τους πρωθυπουργούς της Δεξιάς ώστε να είναι ψόφια άλογα όταν κατέβαιναν απέναντί του ως υποψήφιοι πρόεδροι. Έτσι έχασε ο Ζακ Σιράκ το 1988.

***

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ αυτή, δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν όσα έχουμε δει - αλλά και όσα έχουμε να δούμε - να συμβαίνουν στο πλαίσιο της ιδιότυπης «συγκατοίκησης» Σαμαρά, Βενιζέλου και Κουβέλη στην εξουσία. Ποτέ το πολιτικό ρεπορτάζ δεν ήταν τόσο πολυπρισματικό. Τρεις πολιτικοί σε διαφορετική φάση και με διαφορετικές εμπειρίες ο καθένας συνυπάρχουν στο ίδιο τραπέζι. Ο ένας ήθελε να γίνει πρωθυπουργός και το πέτυχε. Ο άλλος πίστευε πάντα στο πεπρωμένο του και τώρα αναρωτιέται αν αυτό ήταν να γίνει αρχηγός του τρίτου κόμματος. Ο τρίτος θέλει να ενσωματώσει την ιστορική δικαίωση της Αριστεράς, ως αναγκαίου εταίρου εξουσίας. Η σύνθεση δεν είναι απλή υπόθεση. Ιδίως αν λάβει κανείς υπόψη τους περιορισμούς του Μνημονίου, τις πιέσεις των ξένων και τον ψυχαναγκασμό μιας συγκυρίας που μπορεί να φέρει και το τέλος της ευρωζώνης.

Όσα είδαμε λοιπόν την περασμένη Τετάρτη στο Μαξίμου, με αλεξικέραυνο τον Γιάννη Στουρνάρα, θα τα ξαναδούμε - και όχι μόνο γιατί θα ξανασυναντηθούν αυτή την Τετάρτη. Αλλά γιατί τα περιλαμβάνει το έργο της περίφημης κυβέρνησης συνευθύνης ή εθνικής σωτηρίας. Η «συγκατοίκηση» στη Γαλλία διαρκούσε μέχρι την επόμενη προεδρική εκλογή. Ο χρόνος οριζόταν από τη θητεία. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει αυτή η παράμετρος. Επισήμως, η τρικομματική κυβέρνηση είναι να κρατήσει έως τις ευρωεκλογές του 2014. Ανεπισήμως, ένας από τους εταίρους λέει ότι θα μπορούσε να διαρκέσει και παραπάνω αν δεν υπάρξουν κοινωνικοί κλυδωνισμοί. Ωστόσο, είναι τα συμφέροντα και οι επιδιώξεις των τριών - ιδίως του ΠΑΣΟΚ που είναι το κόμμα στη μέση - που θα προσδιορίσουν την πραγματική διάρκεια της εν Αθήναις κυβερνητικής «συγκατοίκησης».

Τελευταίος σταθμός ή νέα αφετηρία;

ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ
ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Όπως η χώρα χρειάζεται ένα νέο εθνικό σχέδιο ανάπτυξης, έτσι χρειάζεται και μια νέα εθνική συνείδηση που θα συνενώσει την επεξεργασία του τραύματος της κρίσης και τις προοπτικές της χώρας στο νέο περιβάλλον

πιστεύω, είναι μονολεκτικά «όχι». Η εμφάνισή του στις προγραμματικές δηλώσεις στη Βουλή επιβεβαίωσε την εικόνα. Κάτω από την ευκολία του αντιμνημονιακού λόγου υπάρχουν σχεδόν αναλλοίωτα όλα τα ιδεολογικά - προγραμματικά στερεότυπα της παραδοσιακής Αριστεράς, ενισχυμένα με τα ακόμα φτωχότερα του καθηστωτικού βαθυ-ΠΑΣΟΚ. Το πολιτικό προσωπικό που ήρθε σε πρώτο πλάνο δεν έχει τίποτα νέο. Τα νέα πρόσωπα της γενιάς Τσίπρα είναι προς το παρόν άρματα, ενώ τα παλαιά, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, ανήκουν στο γνώριμο κομματικό - συνδικαλιστικό κατεστημένο που έχει το μερτικό του στη χρεοκοπία της χώρας. Για τον απλούστατο λόγο ότι η παραδοσιακή Αριστερά ήταν η αγωνιστική «πρωτοπόρα» που έδωσε θεωρητικά και ηθικά εύσημα στο κρατικιστικό - πελατειακό μεταπολιτευτικό μοντέλο. Όπως εξάλλου είδαμε στην αρχή, ο πολιτικοκοινωνικός χώρος του ΣΥΡΙΖΑ έχει διαμορφωθεί με γνώμονα την απόλυτη άρνηση, τη διαμαρτυρία αλλά και τον συμβιβασμό με την ιδέα της χρεοκοπίας της χώρας, γεγονός που ωθεί προς το παρόν το κόμμα σε μια στάση δομικά ασύμβατη με μια πολιτική παραμονής στο ευρώ. Κοντολογίς, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να διαχειριστεί ταυτόχρονα και τη σταθεροποίηση της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τη δική του προσαρμογή στις κυβερνητικές απαιτήσεις μιας «ευρωπαϊκής Ελλάδας». Ίσως αυτή να είναι η μόνη ιστορική ομοιότητα με το ΠΑΣΟΚ του 1974-77. Τότε άλλοι πέτυχαν τη σταθεροποίηση του

δημοκρατικού μεταπολιτευτικού θεσμικού πλαισίου και χάρη σε αυτή το ΠΑΣΟΚ είχε την ευκαιρία να διατρέξει με ασφάλεια, για το ίδιο και τη χώρα, τη διαδρομή από την τριτοκοσμική δημαγωγία στον αντιδεξιό και αργότερα ευρωσοσιαλιστικό λόγο. Ετσι και σήμερα, η παράταξη της «ευρωπαϊκής Ελλάδας» αναλαμβάνει την εθνική ευθύνη να σταθεροποιήσει το ευρωπαϊκό μας πλαίσιο και να αδιαφορήσει για το ποιος θα το διαχειριστεί αργότερα. Αν επιτευχθεί η σταθεροποίηση, τότε ο ΣΥΡΙΖΑ ή θα ξεφουσκώσει ή θα προχωρήσει στη δική του προσαρμογή. Στη δεύτερη περίπτωση, τα μείζονα θέματα είναι ήδη γνωστά. Καθιέρωση δεσμών με σημαντικότερες ευρωπαϊκές δυνάμεις από τις περιθωριακές που σήμερα συναναστρέφεται. Εύρεση καναλιών επικοινωνίας με θεσμικές δυνάμεις του ευρωπαϊκού Νότου. Υπέρβαση του ακραίου κρατισμού που χαρακτηρίζει το πρόγραμμά του και συνειδητοποίηση ότι ο «κρατισμός σε μία μόνο χώρα» υποσκάπτει τη δημοκρατία. Διατύπωση μιας κάποιας άποψης για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας του ελληνικού παραγωγικού μοντέλου και τη δημιουργία θέσεων εργασίας στον ιδιωτικό τομέα, καθώς οι αμέτρητοι διορισμοί στο Δημόσιο που σήμερα προτείνει είναι απλή δημαγωγία. Νέο και επαρκέστερο κρατικό - πολιτικό προσωπικό.

Οι ανωτέρω πολιτικές εξελίξεις θα επηρεαστούν καθοριστικά από τις ενδεχόμενες ζυμώσεις στον μεταξύ της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ

χώρο, όπου κινούνται το ΠΑΣΟΚ, η ΔΗΜΑΡ και άλλες μικρότερες δυνάμεις. Ήδη στην κοινή γνώμη καταγράφεται το αίτημα ενός ισχυρότερου τρίτου πόλου που θα αποτρέψει έναν ιδιαίτερα προβληματικό νέο δικομματισμό ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ. Πιστεύω ότι η σύγκλιση των κομμάτων του χώρου αυτού, και συγκεκριμένα της ΔΗΜΑΡ με το ΠΑΣΟΚ, ακόμα και με τη χαλαρή μορφή της Ελιάς κατά την ιταλική εμπειρία, δεν βρίσκεται στην μερική διάταξη. Η προτροπή δεν θα ήταν παρά επανάληψη των παλαιών και ατελέσφορων τελετουργιών περί Κεντροαριστεράς. Το κάθε κόμμα έχει τη δική του ατζέντα, τις δικές του εκκρεμότητες, τα δικά του φαντάσματα. Ο,τι όμως είναι άσκοπο στο κομματικό επίπεδο, είναι επείγον σε εκείνη τη «δημόσια σφαίρα» όπου δίνουν το «παρών» τους δυνάμεις που εμπνέονται από τη νέα φιλοευρωπαϊκή Αριστερά, τον δημοκρατικό σοσιαλισμό ευρωκομμουνιστικής ή σοσιαλιστικής προέλευσης, την κεντρικά δημοκρατική παράδοση, τον φιλελευθερισμό και τον φιλοσοφικό συντηρητισμό θρησκευτικής ή κοσμικής κατεύθυνσης. Σε αυτό το επίπεδο είναι χρήσιμη και δυνατή μια νέα συσπείρωση ώστε να ξεπεραστεί η πανσπερμία των ομάδων και των παραομάδων, των παράλληλων μονολόγων και να διαμορφωθεί ένα νέο δίκτυο γόνιμου διαλόγου στη βάση της ενιαίας πολιτικής στόχευσης. Όπως η χώρα χρειάζεται ένα νέο εθνικό σχέδιο ανάπτυξης, έτσι χρειάζεται και μια νέα εθνική συνείδηση που θα συνενώσει την επεξεργασία του τραύματος της κρίσης και τις προοπτικές της χώρας στο νέο περιβάλλον. Ο κλονισμός του μεταπολιτευτικού πολιτικού μοντέλου και του κομματικού συστήματος, ο μετασχηματισμός των πολιτικών ταυτοτήτων και οι οξυτάτες ηθικές διαστάσεις της σημερινής κρίσης το ζητούν και το επιβάλλουν.

Ο Γιάννης Βούλγαρης είναι καθηγητής στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Πανελπίου

Τα εκλογικά αποτελέσματα και οι ενδείξεις της πρώτης μετεκλογικής δημοσκοπήσης (Metron Analysis, 3-4/7/2012) αποτυπώνουν μια δυναμική και ασταθή πολιτική πραγματικότητα, ανοιχτή σε διαφορετικές εξελίξεις. Θα είναι τελευταίος σταθμός ή νέα αφετηρία; Η εικόνα είναι ενθαρρυντική και ανησυχητική ταυτόχρονα. Είναι ενθαρρυντική γιατί δείχνει ότι μια κοινωνική πλειοψηφία του 55%-58%, σαφώς μεγαλύτερη από τα εκλογικά ποσοστά των τριών κομμάτων της κυβέρνησης, κινείται σε μια σχετικά συνεκτική φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση αποτελώντας, μπορούμε να πούμε, τη μαζική βάση της «ευρωπαϊκής Ελλάδας». Τα ποσοστά ανεβαίνουν κατά πολύ στους χώρους της Κεντροαριστεράς, του Κέντρου, της Κεντροδεξιάς και της Δεξιάς. Η πλειοψηφική δυναμική αυτής της Ελλάδας επιβεβαιώνει το πολιτικό νόημα των εκλογών της 17ης Ιουνίου 2012. Το αποθαρρυντικό είναι η άλλη όψη της εικόνας. Ένα ποσοστό 36%-40% που «προβλέπει» τη διάλυση του ευρώ και τη χρεοκοπία της Ελλάδας. Τα ποσοστά αυτά ανεβαίνουν και γίνονται πλειοψηφικά στους χώρους της Αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ) και της Ακροδεξιάς (Χρυσή Αυγή, ΑΝΕΛ). Η αρνητική «πρόβλεψη» δεν σημαίνει αναγκαστικά προτίμηση στη δραχμή. Είναι εντούτοις σαφές ότι σε ένα υπολογίσιμο τμήμα της κοινωνίας έχει σχετικοποιηθεί ο κίνδυνος της χρεοκοπίας και της κατάρρευσης. Επιπλέον αυτή η αντίληψη είναι πλειοψηφική στους χώρους της Αριστεράς και της Ακροδεξιάς, ενώ έχει ιδιαίτερη διάδοση στις νέες ηλικίες. Το δυναμικό πεδίο μεταξύ των δύο μπλοκ επηρεάζεται από δύο «εξωτερικούς» μαγνήτες. Ο ένας είναι η ευρύτερη συναίνεση (77%-80%) υπέρ του ευρώ, που διευρύνει την επιρροή του φιλοευρωπαϊκού ρεύματος, τέμνει εσωτερικά τον ΣΥΡΙΖΑ και τιμωρεί τη διγλωσσία του. Ο άλλος είναι η πολιτική αντιμετώπιση του Μνημονίου που ευνοεί το αριστερο-ακροδεξιό μπλοκ, καθώς η κοινή γνώμη εμφανίζεται κυριολεκτικά διχασμένη μεταξύ δύο προτάσεων: «εφαρμογή - επαναδιαπραγμάτευση» ή «καταγγελία και ό,τι προκύψει».

Σε αυτό το πλαίσιο διεξάγεται ο πολιτικός ανταγωνισμός τόσο για τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα όσο και τις αντιπολιτεύσεις. Για τη νέα κυβέρνηση ο στόχος είναι σαφής. Ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο, καλείται να διασφαλίσει τη θέση της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να επαναφέρει τη χώρα στο status του ισότιμου εταίρου. Το πιο ισχυρό χαρτί της είναι η διάχυτη συναίσθηση ότι αν αποτύχει θα είναι η τελευταία κυβέρνηση του ευρώ. Μεγάλο βάρος σε αδύναμους ώμους. Ασφαλώς το σχήμα μπορεί να ενισχυθεί, ίσως και να βελτιωθεί θεαματικά αν επανέλθει η αρχική προεκλογική προσδοκία που την ήθελε κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας. Προϋπόθεση όμως είναι να έχει ήδη επιτελέσει θετικό έργο. Αν αντιθέτως η κυβέρνηση πάρει την κατηφόρα, καμία ανασύνθεσή της δεν θα σώσει τη σημερινή κομματική συμπαράταξη. Υποθέτω ότι αυτό είναι σαφές στις ηγεσίες των κομμάτων που στηρίζουν την κυβέρνηση.

Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να αποτελέσει στο επόμενο διάστημα κορμό εναλλακτικής κυβερνητικής λύσης που θα κρατήσει την Ελλάδα στο ευρώ; Η απάντηση,